

min Opfattelse, jeg har følt det som en Pligt at gøre det, og Pligten er opfyldt.

Schovelin: Jeg glæder mig saa meget mere over at høre de sidste Ord, som den ærede Taler, der nys forlod Talerstolen (Kierkegaard), sagde, som jeg havde en Følelse af, at der i Begyndelsen af hans Tale gik en Understrøm af mindre Velvillie overfor Lovforslaget, end jeg i og for sig havde ventet. Det glæder mig derfor, at hans sidste Ord var en saa uforbeholden Udtalelse om det ønskelige i, at man nu paa Basis af det foreliggende Lovforslag faar denne Sag ordnet. Jeg for mit Vedkommende vil ønske den højtærede Indenrigsminister til Lykke med dette Lovarbejde ikke alene paa Grund af den Omhu og Omsigt, der øjensynlig præger Udarbejdelsen, men ogsaa og navnlig fordi han ved selve den Form, han har givet det, har vist — man skal som bekendt ikke bruge stærke Udtryk, saa jeg vil nødig sige: vist Mod, Dristighed, men jeg vil nøjes med at sige, at det ikke just er helt blottet for Mod. Hvis man blot hæfter sig ved Overfladen, vilde det vel ikke synes helt unaturligt, om den højtærede Indenrigsminister havde fremsat Lovforslaget nogenledes i samme Skikkelse som den, hvori det blev vedtaget her i Fjor ved anden Behandling. Mulig kunde der ogsaa være en politisk Fristelse dertil, idet det i nogen Maade vilde stemme med den berømte Treuga Dei og i hvert Fald saa ikke kunde tænkes paa nogen Maade at ville irritere, men tværtimod være ligesom en Kompliment til det tidligere Regeringsparti og den daværende Indenrigsminister. Jeg er glad over, at den højtærede Indenrigsminister har modstaaet denne Fristelse, ligesom har set igennem Overfladen og fæstet sin Opmærksomhed paa, at det jo virkelig sidst gik saaledes, at vi fra alle Partiers Side var ved at samle os om noget, der i alt væsentligt netop faldt sammen med det Lovforslag, som nu ligger paa Tingets Bord. Og det Fællesresultat, vi saaledes havde naaet ved Samarbejde fra alle fire Partier, var uimodsigeligt — det tør jeg hævde — baaret af Kærlighed til Sagen, og man havde fra hvert Partis Side gjort et sagligt Arbejdsindsat, saaledes som det jo egentlig burde være ved ethvert Lovgivningsarbejde, at ikke enkelte Partier trumfer deres Særmeninger igennem, men netop de forskellige Partier gennem saglig Drøftelse kommer til at give det enkelte Lovværk sit særlige Præg, altsaa bidrager til at forme det ud fra de Samfundssynspunkter, som de nu medbragte til Arbejdet. Saa gik det imidler-

tid saaledes, at Hensyn — forbigaaende altsaa — i sidste Øjeblik af Grunde, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa, Grunde, som maaske nærmest kunde siges at være af bureaukratisk Natur, den fortvivlede Hang, der nu en Gang er i vort Folk til Formalisme — her f. Eks. med Talgrænser —, sejrede og gav Lovforslaget ved anden Behandling en anden Form, end man fornuftigvis kunde have ventet sig, det vilde faa. Derfor er jeg nu glad over, at man er vendt tilbage til det, som den Gang laa under Overfladen, den Form, hvor Sagen bærer Præg af alle Partiers gode Samarbejde. Fra Venstres Side blev der gjort den meget betydelige Indsats, at man kom ind paa en rationel Beregning af Statstilskuddet, idet dette ikke længer sattes i Forhold til Medlemsbidragene som i den bestaaende Lov, men i Forhold til Kassens Udbytte, det Kvantum — om jeg maa bruge det Udtryk — af Lægehjælp og Pengehjælp o. s. v., som Kassen yder. Ved Gennemførelsen af dette Princip maatte man imidlertid, som ogsaa fremhævet af den ærede foregaaende Taler (Kierkegaard), for Pengehjælpens Vedkommende sætte en Mindsteydelse, der blev graderet efter København, Købstæderne og Landet, altsaa sat under Hensyn til de forskellige Prisniveauer, som er gældende i disse trede „Landsdele“. Den højtærede Indenrigsminister har beholdt de Tal, som jeg vil kunne kalde for Kompromistal, og som man ogsaa fra Mindretallets Side holdt fast paa som en Slags Courtoisie overfor Flertallet, da Overenskomsten i sidste Øjeblik brast. Naar vi overhovedet nu er kommet ind paa en saglig Revidering af Lovforslaget, saaledes som det forelaa vedtaget her ved anden Behandling i Fjor, forekommer det mig ogsaa at være et Punkt at tage op til nøjere Overvejelse, om det ikke var rettere at sætte Tallene for København saa meget op, at der overhovedet ikke blev Tale om, at de københavnske Sygekasser kom til at miste noget af deres Statstilskud. Det forekommer mig lidet tiltalende, at det skulde kunne siges, blot med noget Skin af Ret, at man tog noget fra Københavnerne for at give det til Vestjyderne. Man kan give til Vestjyderne, man kan give mere til fattige Kasser, end de hidtil har haft, det finder jeg fuldkommen rigtigt og forsvarligt, men det maa aldrig med et Skin af Ret kunne siges, at det er taget ud af københavnske Sygekassemedlemmers Lommer. Derfor forekommer det mig, at det vilde være rigtigt og rationelt, og at det vilde være at yde fuld Retfærdighed, hvis man kom op paa et saadant